

Biz eşeklerin dilimizin tutulması, epeyce eski bir olaydır.

Eski kuşaktan bir yaşlı eşek varmış. Bir gün, bu eski kuşaktan yaşlı eşek, kırlarda tek başına otlamaktaymış. Hem otlar, hem eşekçe türküler söylermiş. Bir ara burnuna bir koku gelmiş ama güzel bir koku değil, Kurt kokusu ...

Eski kuşaktan eşek, burnunu yukarı dikip, havayı derin derin koklamış. Hava, keskin keskin Kurt kokuyormuş.

Yaşlı eşek,

– Yok canım, Kurt değildir... Diye avunup otlamağa başlamış. Kurdun kokusu gittikçe artıyormuş. Belli ki Kurt yaklaşıyor. Kurt yaşıyor demek, ölüm geliyor demek...

Eski kuşaktan eşek,

– Kurt değildir, Kurt değildir... Diye kendini avutmuş.

Ama kurdun kokusu da gittikçe ağırlaşıyor. Yaşlı eşek, hem korkuyor, hem de oralı değilmiş gibi görünerek, kendi kendine,

– İnşallah Kurt değildir. Kurt buraya nereden gelecek, nereden beni bulacak?.. diyormuş. Böylece kendi kendini avutma içindeyken kulağına sesler gelmeye başlamış. Ama güzel ses değil, Kurt sesi... Yaşlı eşek kulaklarını dikip sesi dinlemiş; evet Kurt sesi...

Gönlü bir türlü kurdun gelmesine razı olmadığından,

– Yok canım, bu ses Kurt sesi değil, bana öyle geliyor... Der, otlamaya devam edermiş. Ama ses de gittikçe yaklaşıyor... Eski kuşaktan eşek yine avunurmuş:

– Kurt değildi. Hayır, bu ses Kurt sesi olamaz! O korkunç ses, büsbütün yaklaşmış. Eşek kendi kendine söylenirmiş:

– Yok, yok... Dilerim bu Kurt olmasın... Kurdun işi yok DA, buraya mı gelecek! ...

Bir yandan da yüreğini korku sardığından gözü çevresindeymiş. Bir de bakmış; karşı dağın tepesinde, sisler, dumanlar içinde bir Kurt ...

– A-ah, demiş, bu benim gördüğüm, Kurt değil, başka bir şey...

Başını otlara sokmuş.

– Bana öyle geldi galiba, hayal gördüm. Evet, evet, hayal olacak ...

Az sonra, çalılardan arkasından koşan kurdu görünce, korkusu artmış. Ama kurdun gelmesini hiç istemediğinden, yine kendi kendisini kandırmaya çalışıyormuş:

– Kurt değildir, inşallah değildir. Başka yer kalmadı da burasını mı buldu gelecek? Gözlerim iyi seçmiyor da ondan... Çalılardan gölgesini Kurt sandım .

Kurt yaklaşmış. Aralarında eşek adımı ile üç-dört yüz adım kalmış.

Eski kuşaktan eşek,

– Aman Tanrım, yoksa bu gelen gerçekten Kurt mu?.

Hayır, olamaz. Olmamalıdır, Ah... Yok, yok, Kurt değil... Diye inlemeye başlamış.

Kurtla aralarında elli adım, kalınca, o yine avunuyormuş:

– Şu karşımda gördüğüm yaratık Kurt değildir inşallah. Canım, ne diye Kurt olsun... Belki devedir, belki fildir, belki de başka bir şey, belki de hiçbir şeydir. Ben de her şeyi Kurt görmeye başladım.

Kurt sırtarak yaklaşmış, yaklaşmış. Aralarında ancak birkaç adım kalınca, yaşlı, eşek,

– Biliyorum, bu gelen Kurt değil, evet Kurt değil, AMA ben şuradan azıcık uzaklaşırsam kötü olmaz.. demiş. Başlamış yürümeye. Başını geri çevirip bakmış, Kurt sırtarak, ağzının suları akarak arkasından geliyor. Eski kuşaktan eşek yakarmaya başlamış:

– Ulu Tanrım, bu gelen Kurt bile olsa, Kurt olmasın ne olur... Kurt değil canım, ben de boşu boşuna korkuyorum.

Böyle deyip adımlarını açmış. Kurt da onu izliyormuş. Kart eşek koşmaya başlamış. Kurt da onun ardından koşmuş...

Eşek,

– Ah, ben de ne budalayım... diyormuş, Yaban kedisini Kurt sanıp kaçıyorum. Hayır, Kurt değil...

Ayaklarının var gücüyle kaçıyor, bir yandan da içinden şöyle geçiyormuş:

– Kurt da Kurt değildir... İnşallah değildir. Yok canım, ne diye Kurt olsun ...

Başını çevirip arkasına bakmış, kurdun gözleri ıslık ıslık yanıyor. Eşek dört nala kaçır, hem de,

– Vallahi de kurt değil, billahi de kurt değil.. Allah belamı versin ki kurt değil. diye söylenirmiş.

Eşek kaçmış, kurt kovalamış. Kuyruğunun dibinde, kurdun kızgın kızgın solumasını duyunca, yaşlı eşek kendi kendine,

-Bahse girerim ki bu kurt değil.. Kuyruk altımda solumalarını duyduğum bu yaratık kurt olamaz... diye söyleniyormuş.

Kurdun ıslık burnu, eşeğin apış arasına değince, yaşlı ,eşek de sıfırı tüketmiş. Bir de başını çevirip bakmış; kurt, üstüne atıldı atılacak.. Artık adım atacak gücü kalmayan kart eşek, kurdun sert bakışları altında kırıdayamaz olmuş; oracıkta kalmış. Kurdu görmemek için gözlerini yumup,

“-Kurt değil canım, boş ver... İnşallah değildir. Sanki ne diye kurt olsun” diye kekelemiş.’
Kurt, sağ kabasına bir pençe atınca, oracığa yıkılan eşek, – Biliyorum, biliyorum, sen kurt değilsin.
Arkamla oynama, gıdıklanıyorum. El şakasını da hiç sevmem.. demiş.
Azgın, aç kurt keskin dişleri ile eşeğin sağrısını ısırmış, -budundan büyük bir parça koparmış. Can acısıyla
yere yıkılan eşeğin birden dili tutulmuş. Bildięi eşekçeyi, korkudan unutmuş. Kurt, boynuna, gerdanına
saldırmış. Eşeğin her yanından kanlar fışkırmaya başlamış. İşte ancak o zaman eşek,
– Aaa kurtmuş... Aaa o imiş... Aaa, o imiş!... diye bağırmaya başlamış. Kurt onu parçalar, o da dili
tutulduęundan, yalnız:
– Aaa, o imiş ... Aaa, Oo-ii”. Aaa-iii. .. Aaa·iii! diye bağırır, inlermiş.
Kurdun dişleriyle parçalanan eski kuşaktan eşeğin dağı, taşı inleten son sözlerini bütün eşekler duymuşlar:
Aaaa-iii, aaa-iii ...
İşte o günden sonra, biz eşek milleti, konuşmasını, söylemesini unutmuşuz, her duygumuzu, her
düşüncemizi, anırtı ile anlatmaya başlamışız. O eski kuşaktan eşek, tehlike kuyruk altına girinceye dek,
kendini avutup, kandırmamış olsaydı, bizler de konuşmasını bilecektik.
Ah biz eşekler, ah biz eşek milleti: Aaaa-i, aaa-iiii

Yazar: Aziz Nesin